

Utrinki s poletja '88

Poletje, ki se je izteklo, bo zelo verjetno ostalo v spominu kot eno izmed najbolj razburljivih v slovenski zgodovini, tako za Slovence v matici kakor tudi za tiste v zamejstvu in zdomstvu. Razlogi so seveda znani: sojenje proti četverici v Ljubljani, pisanje revije Mladina, postopno ukinjanje pravic Slovencev v Italiji (glej raba slovenščine na Pokrajini in na Deželi itd.) in še marsikaj...

Začelo se je v maju, ko je jugoslovanski (v bistvu srbski) vojaški aparat pokazal svojo trdo roko z aretacijo Janše in tovarišev. Zatem je stekel sramoten proces v srbohvrvaščini (z obsodbo) v samem središču Ljubljane in to prav v času, ko smo v zamejstvu šli na volišča, da bi obnovili deželni, pokrajinski in občinski svet. Na letošnjih upravnih volitvah pa smo še enkrat dokazali svoj internacionalizem s tem, da smo glasovali za skoraj vse italijanske stranke in strančice. No, končalo se je tako, kot vsi vemo, junaški branilci italijanstva pa so situacijo izkoristili ter izključili slovenščino iz uradov Dežele in Pokrajine: dragi Slovenci, še v Ljubljani ne smete govoriti v slovenščini, čemu bi to delali v Trstu in Gorici?

Kako pa je zamejstvo reagiralo na dogodke v Sloveniji? Resnici na ljubo, zelo skromno. Zamejski »uradni Mojzesi«, če lahko citiramo pisatelja Rebulu, so se obnašali zelo previdno, čeprav so v bistvu izrazili solidarnost obsojeni četverici. Na ljubljanskih prireditvah in demonstracijah v podporo obsojenim pa so bili prisotni le tisti zamejski Slovenci, ki so se takrat slučajno nahajali v Ljubljani zaradi študija, dela in drugih obveznosti. Ko pa se je pojavila Mladinska sekcija Slovenske skupnosti s svojo akcijo zbiranja podpisov v korist Odbora za varstvo človekovih pravic, se je oglasila znamenita »sveta trojica« openskega radia, ki je Mladinski sekciji očitala, da podpira s takim pobiranjem podpisov ne le omenjeni Odbor in četverico, (kar je po njihovem mnenju že »izzivalno« in »pohujšljivo«), ampak tudi »rasistične sile«,

ki naj bi bile v tem Odboru prisotne. Ni nam znano, da so v Odboru za varstvo človekovih pravic prisotne kake rasistične sile, če pa so, morajo biti tako neznatne, da nimajo vpliva na delovanje Odbora. Še pred poletnim preporom pa se je openska »trojka« poslovila s svojevrstnimi napadi na Mladino, češ da so v njenem vodstvu ljudje, ki so pokvarjeni, razvajeni, oblastiteljni itd. Obsodili so celo srečanje z uredništvom Mladine, ki je bilo maja v Gregorčičevi dvorani v Trstu. Seveda je bilo vse to zabeljeno z običajnimi telefonskimi klici še bolj običajnih poslušalcev, kot so »Franz de Servola« in drugi. Škoda, da si niso izbrali gesla: »HOČEMO PRAVICE ZA SLOVENCE V TRSTU, ZA SLOVENCE V LJUBLJANI PA NE!«

Ob vseh teh dogodkih bi se lahko upravičeno vprašali: »Kam plovemo?« Ker pa je v teku šolsko leto, bi se lahko vprašali: »Kam plove slovenska šola?« In še: »Kam plove slovenščina na Deželi in Pokrajini? Kam plove bazoviška gmajna?« Iz usmiljenja ne bomo nadaljevali in čeprav se še ne ve, kam plovemo, je vendar jasno KJE plovemo: v razburkanem morju, ki utegne pogoltniti Janšo, Smoleta, SSK, SKGZ, Verča, Kobala, Parovela, Pahorja, Berdona in še marsikoga drugega. Kajti geslo »Dajte nam orožje« ni naperjeno samo proti Albanem, temveč tudi proti Slovincem, temu večnemu »separatističnemu« in »kontrarevolucionarnemu« narodu (zanimivo je dejstvo, da si v Trstu »slavokomunist«, v Ljubljani pa »klerofašist« in »kontrarevolucionar«).

Ali bo »vročemu slovenskemu poletju« sledila tudi »vroča slovenska jesen«, nam ni dano vedeti. Vsekakor pa so dani pogoji, da bo do take jeseni prišlo. Zato si bomo morali v matici, zamejstvu in zdomstvu preskrbeti primerna oblačila in obutve. Sicer pa ne smemo biti tako črnogledi! V najslabšem primeru bomo lahko še vedno govorili slovensko v Zgoniku in na Repentabru, kot nam je svečano zagotovil Gianfranco Carbone.

ZAKAJ BRATSTVO MLADIH?

Vsakič, ko se vračam s potovanja v tržaško mesto, me obdajajo čudoviti občutki. Skoraj bi rekla — domotožje.

Tokrat pa me je v notranjosti nekaj razjedalo.

Pred dnevi sem se namreč vrnila z zelo važnega pastoralnega seminarja in z veliko žalostjo sem naredila sintezo.

Za kaj gre?

Družba mladih ljudi je v našem Trstu (to si upam reči, v kolikor živim tu) večkrat na zatožni klopi. V neki družbi pa si ljudje niso nikoli enaki. Zato se mi vsako posplošeno kritiziranje zdi krivično.

V nekaj letih sem imela priložnost srečati in spoznati del katoliške mladine, ki ni prav tako brezbrizna, kot daje razumeti nazven. Določeni ljudje pa, ki so jim nekatere vrednote sestavni del življenja, ne gredo svetu hvalit svojih dejanj. Če so dobra, se bodo s časom izkazala in obrodila sad. Vemo pa, da je to le zrnce peska v naši puščavi...

Rada bi povabila zdaj k razmišljanju tisto mlado generacijo, ki se razglaša za katoliško, pa ima krščanskega bore malo na sebi.

Ker smo svobodni in živimo v demokratični državi, se osebno dostojanstvo in nedotakljivost človeka vedno bolj pogosto sprevačata v goli egoizem. Sprašujem se, če je kdo pripravljen kdaj žrtvovati svoj čas za nekoga, ki mu še nič ne pomeni? Če ga ob pogledu na siromaka (ob tolikem bogastvu) stisne pri srcu in pomisli, kako bi mu vsaj z besedo pomagal v njegovem trpkem življenju?

Vsak raje živi v svojem vrtičku, v svoji ožji družbi prijateljev, drugi pa ga ne zanimajo. In tako je najlepše!

Kam hočem priti s temi besedami? Enostavno k osnovni skupnosti večjega števila družin, kar je župnija. Prav pri sodelovanju v župnijah in med župnijami se izkazuje, kdo smo.

Ne morem razumeti, da se je brezbriznost tako razpasla tudi med nami. Še posebno negativno oceno pa ima v mojih očeh nezmožnost v Trstu zgraditi skup med italijansko in slovensko narodno skupnino.

ZAKAJ BRATSTVO MLADIH?

◀ IIII stran 1

Triinštirideset let je, odkar je utihnila grozota druge svetovne vojne in nihče si ne želi, da bi se taki genocidi še ponovili.

A bodimo realisti! Mi mladi, ki smo prestopili drugo desetletje svojega življenja, smo srečni. A kako smo lahko resnično srečni, če pa ne sprejmemo svojega bližnjega? Ali imajo res lahko še danes kruti predsodki tako moč nad nami?

Zakaj raje ne prisluhnemo tistim apostolom, ki gorijo za pravičnost in jim iz ust in iz srca vre beseda vere? Tudi med nami danes živijo in govorijo, kot pravi pismo: »Ni namreč razločka med Judom in Grkom, zakaj isti je Gospod vseh, bogat za vse, kateri ga kličejo.«

Zelo težko mi je razumeti ljudi (ali pa jih sploh moja logika ne dohaja), ki so polni predsodkov in ocen do človeka, in recimo tudi do naroda, ne da bi ga поблиže spoznali. Ker pa smo pomehkuženi in navajeni, da vsako stvar, katere se lotimo, z lahkoto dosežemo, ne prenesemo padcev in udarcev in se raje umaknemo. Spomnimo pa se, da je do vsake stvari treba najti pravi pristop.

Prav zadnje škofijsko srečanje mladih Tržačanov je krivo, da je nastalo to razmišljanje. Grenkoba in žalost me obdajata, ko gledam na to čudovito mesto, ki se iz morja grozovito dviga do Vejne, ker mi vsa njegova zunanja lepota ne zadošča. Sam pastir tržaške Cerkve nam je v Sap-

padi predočil kruto resnico: če bomo še naprej tako živeli, bomo čez dvajset let mrtvo mesto. In spet je kazalec obrnjen na mlade. Mladi pa smo otroci svojih staršev in kakšen zgled nam dajejo oni sami? Kje so bili vsi aktivni mladi slovenski katoličani od 8. do 11. septembra? Se vam ne zdi, da je fizična odsotnost viden simptom, da smo bolni? In kako naj delamo skupaj, če pa v ključnih trenutkih zmanjka ena bistvena komponenta?

Verjetno bo treba zavihati rokave in začeti z »inkulturacijo«, besedo, ki je ni v našem vsakdanjem besedišču, pa tudi ne v slovenskem pravopisu, ker je pač tujka. In to še ne pomeni asimilacija.

Človek se šele ob »različnem« zave, kdo je in kaj hoče. Zavest, da sem mlad Slovenec v Trstu, povrh pa še kristjan, ima lahko dve prednosti ali obveznosti: ob italijanskem kristjanu se zavem svoje slovenske identitete, moja vera pa me obvezuje, da bom tega človeka, z drugačno kulturo in vzgojo, sprejel takega kot je in ga bom skušal ljubiti. Zato začnimo mi prvi graditi na sebi in ne čakajmo, da nas drugi prebudijo!

Ali se ne v različnosti odkrivajo vrednosti drugega? Potrebno pa je imeti v zalogi ogromno spoštovanja do drugače mislečega, in to ne samo navzven. Kajti smodnik, ki mu v srcu gori sovraštvo, se bo prej ali slej razpočil.

Mi pa nočemo tega. Zato bomo v pogniznosti in v tišini branili to vrednoto — Bratstvo.

Pa še to. Eno skupno versko srečanje z italijansko narodno skupino, kot je spokorno bogoslužje, ne bo samo na sebi rodilo trajnega prijateljstva. Treba je iskati novih možnosti, če nam vse te besede nekaj pomenijo.

Del mladih Italijanov, ki spoznavajo, kako so jih drugi pogojili in zamorili, pa želijo biti naši prijatelji.

Mi sami presodimo, če ni ta ponujena roka znamenje, da se tudi v tem mestu, nekoč slovečem zaradi živahnega kulturnega življenja, kjer nista živela in ustvarjala samo dva naroda, lahko leta 1988 zaživi brez razločka in starega očitanja.

Lilijana Filipčič

MS SSK, Radio Opčine in še kaj...

Kot že napisano v članku »Utrinki s poletja '88« je Mladinska sekcija Slovenske skupnosti sprožila akcijo za zbiranje podpisov v podporo Odboru za varstvo človekovih pravic v Ljubljani. Akcija je bila poimenovana »Za boljši slovenski jutri«. Do trenutka, ko pišemo ta članek, je bilo zbranih okoli 1.000 podpisov. Seveda so prišle na dan tudi prve reakcije. V oddaji »Pogovor z odvetnikom« na Radiu Opčine je bila MS SSK obtožena, da podpira s tako akcijo rasistične težnje v Sloveniji, ki naj bi vplivale na delovanje Odbora za varstvo človekovih pravic in na pisanje revije Mladina.

Dejstvo, da prihajajo take obtožbe s strani oddaje, katere vodja dr. Bogdan Berdon se v prvi vrsti bori za pravice Slovencev v Italiji, je seveda vznemirljivo. Poleg tega pa se je še bolj znana oddaja »Ostali Trst«, ki jo vodi Paolo Parovel, že nekajkrat obregnila ob pisanje Mladine in prikazala njene časnikarje ter Janšo in tovariše kot razvajence, ki si želijo pustolovščin. Mnogi poslušalci, predvsem mlajši, so se vprašali, ali ni neostalinistični val, ki je »zmočil« marsikaterega jugoslovanskega politika in generala, poplaval tudi uredništvi oddaj »Pogovor z odvetnikom« in »Ostali Trst«. Uredništvo Rasti trdno upa, da je omenjeni val samo »oškrpilo« vodje teh oddaj in da se bodo neostalinistične »kapljice« kmalu posušile.

Dodati je treba, da uredništvo ne more ostati ravnodušno do dogodkov, ki se zadnje čase pojavljajo v matici in v zamejstvu in da mora o teh zadevah povedati svoje mnenje, naj bo slednje prijetno ali pa boleče.

I. Ž.

BOHINJ '88

Od 18. do 21. avgusta se nas je v Srednji vasi pri Bohinju zbralo okoli trideset slovenskih mladincev in mladink iz matice in zamejstva. Zbrali smo se na 4. srečanju slovenskih študentov in mlajših izobražencev. V svojo sredo smo povabili tudi dva imenitna slovenska kulturnika in sicer dr. Janeza Gradišnika in dr. Franceta Bučarja. Prvi je predaval o 50-letnici Bohinjskega tedna, ko so se v Bohinju zbrali mladi krščanski socialisti, in predstavil tudi vlogo slednjih v predvojni Sloveniji oz. Jugoslaviji. Predavanje dr. Bučarja pa je bilo na temo »Krščanstvo kot družbeni dejavnik«; predavatelj je skušal pojasniti vzroke za današnje stanje krščanstva v Sloveniji.

Toda mimo predavanj (ki sta bili sicer zanimivi, predvsem Bučarjevo) je bilo pomembno predvsem spoznanje med udeleženci srečanja, spoznanje, ki je pripomoglo k ugotavljanju skupnih točk in stičišč ter razlik in razhajanj. Ugotovili smo, da čeprav ži-

vimo v različnih političnih in družbenih sistemih ter situacijah, nas vežeta dva izredno pomembna faktorja: ljubezen do krščanstva in ljubezen do naroda. Ta dejavnika pa nista prišla na dan toliko pri predavanjih in diskusijah, kolikor v zasebnih pogovorih npr. pri kozarcu pijače ali pa na kopanju pri Bohinjskem jezeru. Seveda je bil govor tudi o sedanjem stanju v Sloveniji, ki smo ga Slovenci iz zamejstva skušali primerjati z zadnjimi političnimi dogodki v zamejstvu, ki ne obetajo Slovincem prav nič dobrega (npr. sinhrotron).

Dogovorili smo se tudi, da se bomo stalno držali v stiku in se obveščali o najnovejših za nas Slovence važnih dogodkih. V ta namen smo ustanovili koordinacijski odbor, v katerem so prisotni tako predstavniki matice kakor tudi zamejstva in zdomstva. Razšli pa smo se z željo, da bi se zopet videli prihodnje leto ali morda še prej.

VRTNICA

Marjana se je nervozno sprehajala po vrtu in čakala, kdaj bo zazvonil telefon. Pogledala je na uro. Zdelo se ji je, da se je čas ustavil. Nestrpnost v njej je rasla in ko se je v hiši zaslišalo brnenje, je kot nora priletela v vežo. Sekundo zatem pa je odvihrala k morju, kjer jo je čakala Vesna.

Sedli sta na skalo, brez besed. Njune oči so se prej bežno srečale in zavladal je leden molk. Vesna je gledala morje. V daljavi je njen otožen pogled ujel let galebov. Sledila je njihovim enakomernim gibom in tiho premikanje galebkih peruti je v njeni trpeči duši priklicalo začasno umirjenost. Spet se je spomnila včerajšnjega Marjaninega izbruha, ki je v njenem prijateljstvu povzročil tolikšno rano, a obenem začel odkrivati skrito resnico.

»Draga Marjana, celo noč nisem zatisnila očesa in zelo hudo mi je pri srcu,« je končno Vesna prebila molk, ki je Marjano že močno vznemirjal. Marjana pa jo je gledala in ni nič odgovorila.

»Tvoje besede so me močno prizadele. Toda skušala sem te razumeti, hotela sem skočiti v tvojo notranjost in s tvojimi občutki razbrati, kateri duh je deloval v tebi. Še vedno te vidim, kako kričiš, kako mahaš z rokami in mi groziš. Zakaj, Marjana, zakaj? Mar je bilo vse najino življenje ena sama laž?«

Okoli njiju je vladal mir, ki je blagodejno vplival na Vesno. Že od rojstva je bila namreč močno povezana z naravo in zemlja ji je v težkih trenutkih bila varno pribežališče in skrita učiteljica.

Mrak je legel nad morje in na obzorju so se videli še prameni krvavo rdečih barv zahajajočega sonca. Marjana ni več prenašala prijateljčine umirjenosti. Še bolj jo je razdražila. V njenih očeh se je zaiskrila zlobnost in v tistem hipu se je Vesna ozrla nanjo. Kot strupena sulica ji je ta pogled prebodel srce, pobesila je oči in v njih začutila vročo solzo.

»Zakaj me sovražiš, Marjana? Kje je tvoja ljubezen, ki si mi jo izkazovala toliko let? Mar si se res tako spremenila, da se ob tebi ne čutim več varno?«

Marjana, ki je ves čas le poslušala, se je opogumila in spregovorila: »Vesna. Včeraj sem se razburila, ker si me razjezila. Včasih se mi zdiš kot nebojčen otrok, ki o življenju ničesar ne ve.

Kaj? Moja ljubezen do tebe? To je vendar neumnost! Kako pa se more med dvema ženskama, ki se do petnajstega leta starosti nista poznali, sploh razviti ljubezen? Ali se zavedaš, kaj govoriš? Ljubezen, to je stvar, ki se razvija med moškim in žensko, ne pa med dvema osebam istega spola.«

Vesna se je zgrozila: »Marjana, kaj ti je, kdo si?«

»To kar sem vedno bila,« je s porogljivim nasmeškom odgovorila Marjana.

»Torej vsi najini lepi trenutki, vsi sprehodi in pogovori so v tvojih očeh bili izguba časa? Ob sebi sem imela dekle, ki je iskalo le osebnega zadoščenja, žensko, ki se ni zavedala, kdaj je odrasla, ki pa je bila iz moje ga vira življenja, katerega sem ji sama ljubeče ponujala?«

»Da, tako je.« Ta odločnost v Marjaninem odgovoru je v Vesni povzročila strah in obup. Nastali so spet trenutki mučne tišine...

Naposled se je kot plaz odtrgalo iz Vesne: »Si sploh kdaj čutila, da si moja prijateljica, Marjana? Si kdaj pomislila, koliko odpovedi zahteva prijateljstvo, a tudi koliko veselja in sreče je skritega v njem, ki se odkri va v ljubeči žrtvi sebe drugemu?«

Obmolknili sta, Vesna si je zakrila obraz in ni mogla več zadržati bolečega joka. Marjana pa v njeni sebičnosti še na misel ni prišlo, da bi jo tolažila. Ni in ni hotela spoznati, da se zaradi njene trdosrčnosti zapisuje njena usoda: čez nekaj trenutkov bo za vedno izgubila dragocen zaklad...

— "Ljudje nimajo več prijateljev." Tako je govorila lisica malemu princu. Toda princ in lisica sta znala ustvariti zvezo. Znala sta biti potrpežljiva in opazujoča in znala sta rasti skupaj tudi brez besed. In prišel je dan slovesa, ko je lisica svojemu prijatelju podarila skrivnost: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem...« Odgovoren si za svojo vrtnico...« —

Vesna se je zatopila v te besede, ki so prihajale iz njene globine in ni čutila drgeta, ki ji je preplaval telo. Vedela je samo, da je tudi sama nekoč s podaritveno gesto povabila Marjano na široko pot življenja, v novo neponovljivo zvezo. In v tem trenutku ji je Marjana vračala njen dar, njeno dehtečo vrtnico, ki ni imela dovolj nege in ljubezni, da bi se razrasla v očarljiv cvet. Ovenela je, preden se je razbohotila v vsej svoji polni lepoti.

Marjana je za trenutek zasketelelo pri srcu. Začutila je, da se s to ponižno deklico dogaja nekaj hudega. Pozorno jo je začela gledati in motilo jo je, da ni vedela, kaj vse se je borilo v njeni duši.

Čez nekaj trenutkov je Vesna vstala, še enkrat pogledala na neskončnost morja, ponudila svojo roko Marjani in rekla: »Marjana, povem ti še zadnjo misel. Mogoče te zdaj ne bo bolela, mogoče pa...« Zgrabilo jo je v grlu. »Marjana, ti si bila zame dragocena prijateljica. Danes pa sem spoznala, da si me izigrala, da me nisi nikoli iskreno ljubila. V svoji ljubezni sem bila slepa in nič grdega nisem videla na tebi. Zdj pa te zapuščam,

ločujem se od tebe. In...« Solze so ji vrele po licu. »In želim ti, da bi bila srečna in bi nekoč spoznala pravo prijateljico. Ni mi žal nobenega trenutka, ki sva ga preživeli skupaj; vse je bila zame ena sama veličina. Boleče pa je spoznanje resnice, da je bilo tvoje prijateljstvo sad tvoje sebičnosti in častihlepnosti. Kradla si moje misli, a nikoli ti ni uspelo posnemati mojega zgloda, kajti vse je bilo ponarejeno in vse, kar ni izvirno, je obsojeno na propad. Jaz tvojega srca ne poznam. Tvoj blišč me je zaslepil in tvoja tema me je razsvetlila... Spomni se kdaj tvoje prijateljice Vesne.«

Ves ta čas je Vesna goreče stiskala Marjanino roko v svojih dlaneh. V svojem izbruhu in koprnjenju je zdaj objela prijateljico, ki jo je izgubljala za vedno. Še zadnjikrat. Ta objem je bil dolg...

Dva človeka, dve usodi, ki sta za mnoge bila neločljiva prijatelja, sta se poslavljala. Zlitina je postajala spet dvojina.

Marjana se ni hotela spreobrniti in vsa dobrota, ki je prežemala Vesno, je ni osvobodila.

Ko sta se po nekaj letih spet srečali, je Marjana zavila okrog vogala. Vesna je videla, kako se ji je izognila in iz njenega srca je stekla še zadnja kaplja krvi. In rekla si je: »Marjana, bila si zelo važno srečanje v mojem življenju. Zaradi tebe sem spoznala srečo. Odkrila sem vrednost prijatelja, spoznala sem dušo ljudi. Naučila sem se izbirati. Po bolečih preizkušnjah so mi bili podarjeni dragoceni prijatelji, taki, po kakršnih je koprnelo moje srce.«

Prišla je do skale usodnega dne, se zazrla v daljavo in spet zagledala galeba. Bil je sam in svobodan...

Vesna ni izgubila upanja v tisto skrivnostno noč, ki jo je gnala naprej. In to je bilo vse, saj je vedela, da samo zaradi nje lahko ljubi vse stvarstvo. Zaradi časa, ki mu ga je žrtvovala, pa je zanjo sleherni človek postal dragocen in večer.

Lilijana Filipčič

SLOVENSKI KULTURNI KLUB

SKK je začel svojo sezono 24. septembra z občnim zborom. Na občnem zboru so seveda izvolili novo vodstvo. Za predsednico so potrdili Kristino Martelanc, drugi člani odbora pa so še Štefan Pahor (podpredsednik), Manica Maver (tajnica), Matej Susič (blagajnik), Ivana Breclj, Elizabeta Cijak in Breda Susič.

Sezona SKK je zdaj v popolnem teku. O programu in delovanju bomo podrobneje pisali enkrat prihodnjič. Za zdaj naj samo zabeležimo čas in kraj: VSAKO SOBOTO OB 18.30 V DONIZETTJEVI ULICI 3. (Za tiste, ki še ne vedo!)

Fotografski natečaj

Uredniški odbor MLADIKE razpisuje natečaj za črno-bele fotografije za naslovno stran revije. Namen natečaja je odkrivati nove talente. Tematika ni obvezna, vendar naj ustreza značaju revije (narava, okolje, letni časi, etnografija, naši spomeniki, naši prazniki).

Nagradni sklad predvideva:

100.000 lir nagrade za prvo mesto,

50.000 lir nagrade za drugo mesto

in več odkupnih nagrad po 30.000 lir.

Izdelke (največ tri za vsakega udeleženca) naj prijavitelci pošljejo na naslov: MLADIKA, »Fotografski natečaj 1988«, ul. Donizetti, 3 - 34133 TRST-TRIESTE, do 30. novembra 1988.

Rezultate bo do 15. decembra 1988 razglasila ocenjevalna komisija, ki jo sestavljajo Marjan Jevnikar, Marjan Slokar, Edi Žerjal in Sergij Pahor.

Vesela pomlad v Kanadi

Delovne počitnice si je letos poleti privoščil mladinski pevski zbor Vesela pomlad z Opčin, ki ga vodi Franc Pohajač. Kar za tri tedne je gostoval pri slovenskih izseljencih v Kanadi. Zboru so se na gostovanju pridružili še ansambel Zvezde, dekleška in fantovska skupina ter harmonikar Zoran Lupinc. Stanovali so pri gostoljubnih slovenskih družinah v Hamiltonu in Torontu. Nastopili pa so na prekmurski in primorski farmi, v društvu Simon Gregorčič, na Baragovem dnevu, na trgu pred torontskim županstvom in še in še...

V prostem času so si mladi pevci in njihovi spremljevalci ogledali Niagarske slapove, torontski Tower, Wonderland, Marine-land, indijansko naselje in druge znamenitosti. Na fotografijah so trije posnetki za spomin na čudovite počitnice.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1988. Pripravljala uredniški odbor mladil. Tisk Graphart, Trst, oktober 1988
Uredil Ivan Žerjal.